

NARRACIONS CURTES, REFLEXIONS LLARGUES

A CÀRREC DE TONI GIMÉNEZ I FAJARDO

ECLÈCTIC

Ho proclamen molts pensadors: "Tota felicitat és preludi d'alguna tragèdia". Quina llàstima, podríem pensar, però trencaríem el principi d'equilibri, allò que en algunes filosofies s'anomena *yin-yang*. Cal sempre el complementari (mai entès com a oposat), que equilibra per deixar les situacions en un punt mig, o sigui, eclèctic, allunyat dels extrems. Si en algun moment et trobes en un extrem, has de procurar posicionar-te en l'altre perquè tot s'equilibri. Amb tot, aquest equilibri té, com a mínim, dos perills: per una banda, que et passis la vida deambulant d'una banda a una altra com quan s'està a alta mar i les onades ens fan anar de babord a estribord i, per altra banda, que posicionant-te sempre al bell mig, et desil·lusionis, perdis l'esperança, et tornis un "passota" i et motivis menys per les coses. L'eclècticisme té aquests perills amb els que cal ser astut per no caure-hi. Et posicionis on et posicionis, sempre cal estar atent i alerta, com els gats: amb un ull mig obert i l'orella sempre parada, fet que demostra que les persones som acció i que tota passivitat va sempre en contra nostra. Ser eclèctic no és ni "mullar-se" ni només "nedar i guardar la roba". El camí de la vida és aquesta corda per la que caminem fent tentines i, talment com els funàmbuls, mantenir l'equilibri, tot buscant el punt exacte en què ens podem mantenir sobre la corda sense caure, ja sigui amb l'ajuda d'un paraigua obert o sense paraigua.

Maig del 2020